

ledes at man allerede omkring November kan uddele Brændsel.

Hvad angaar de gamles Kaar, da er de jo paa ingen Maade forbedrede. Da vi gennemførte Aldersrenteloven i sin Tid, indførte vi et Dyrtidstillæg, som var faldende og stigende efter Dyrtidsprocenten, og dette Dyrtidstillæg er i det Aar, vi er i, gaaet nedad sammen med Pristallet, saaledes at de gamle i Virkeligheden faar 6 Portioner mindre, det vil sige, for en enlig Person 36 Kr. om Aaret og for et Ægtepar 72 Kr. om Aaret. Dertil kommer, at der endnu var en Del af den saakaldte Forskelshjælp tilbage, og af denne Forskelshjælp har de gamle, som oppebar den — og det er jo en meget stor Del af de tidligere alderdoms-understøttede — maattet aflevere endnu en Femtedel den 1. April. Det er for enkelte, hvis Forhold jeg har haft Lejlighed til at undersøge, et Beløb af 5 Kr. pr. Maaned, hvilket altsaa vil sige, at saadan en gammel Kvinde eller Mand faar 60 Kr. mindre i Aar, end den vedkommende fik sidste Aar, og lægger vi dertil Nedgangen i Dyrtidstillæget, kommer man op paa — ikke for alle, men for en Del af Aldersrentenyderne — en Nedgang af 96 Kr. paa et eneste Aar. Det vil sige, at det for manges Vedkommende er saaledes, at de nu faar en Femtedel af Aldersrenten mindre, end de havde sidste Aar. Jeg tror, det vil være tilstrækkeligt til at understrege Betydningen af, at vi vedtager denne Lov om Bemyndigelse for Kommunerne til at give de gamle Brændsel saa hurtigt som muligt, og jeg skal paa det bedste anbefale Forslaget.

Hedegaard: Det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa nu, at det Lovforslag, der her foreligger, er enslydende med det, der blev vedtaget her i Tinget i Fjor, og det er derfor ikke ukendt. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt, at det er let at overse, som man ved saa nogenlunde, hvilken Udgift for Samfundet det kan komme til at dreje sig om. Den højtærede Minister har i sin Forelæggelsestale gjort opmærksom paa, i hvilket Omfang Loven er blevet brugt, og det viser sig, at Brændselsloven, saadan som den er blevet vedtaget her i Tinget i de sidste tre Aar, er blevet brugt af Kommunerne i stigende Omfang. Det skulde altsaa vise, at der var en Trang til Stede ude i Kommunerne til at have en saadan Lov at bruge. Jeg er nu ikke

helt vis paa, at man kan drage den Slutning deraf. Jeg tror, at dette, at Kommunerne bruger Loven mere og mere, lige saa godt kan være Udtryk for noget af en Konkurrence Kommunerne imellem, idet de siger som saa: Vi vil ikke have noget Vrøvl med dette; naar Loven er der, saa bruger vi den, vi vil ikke have nogen Kritik over, at vi ikke giver dem alle og ikke bruger Loven i det Omfang, der er tilset. Jeg tror, man snarere skal søge Aarsagen der. Efter de Oplysninger, vi har faaet i Forelæggelsestalen, drejer det sig om et Beløb for Stat og Kommune, der ligger noget over 2 Mill. Kr., idet Statstilskuddet som bekendt er begrænset til højst 500 000 Kr.

Jeg vil gerne her minde om, hvilken Begrundelse man tidligere har brugt for Gennemførelsen af en saadan Lov. Da vi i Samlingen 1923—24 fik den første Lov, var Forholdet det, at nogle Kommuner i Virkeligheden uden nogen Lovhjemmel havde givet Brændselshjælp uden at tænke nærmere over det, idet de troede, at man kunde bruge den samme Praksis, som man havde brugt under den gamle Alderdomsforsørgelseslov, hvorefter de gamle fik Brændselshjælp. Man enedes da her i Tinget om at vedtage et Lovforslag om Brændselshjælp, gældende kun for 1 Aar, med den Begrundelse, at de gamle Aldersrentenydere ikke havde været forberedt paa eller ikke havde tænkt paa, at nu fik de ikke, som de vanligt plejede at faa, Brændselshjælp. Aaret efter kom Lovforslaget igen med en noget anden Begrundelse, idet vi i Mellemtiden havde haft en yderligere Prisstigning, som skabte en rent saglig Begrundelse for endnu et Aar at vedtage en saadan Tillægslov til Aldersrenteloven. Jeg maa her indskyde, at jeg for mit Vedkommende bestemt bestriker, at det nogen Sinde har været Meningen eller Tanken, at en Lov som denne skulde indgaa som et fast Led i Aldersrentelovgivningingen, skulde medføre et fast Tillæg til Aldersrentelovens Takster. Ved Behandlingen af Lovforslaget her i Salen og i Udvalget i Fjor gik Venstre ind paa for det paagældende Aar fortsat at yde denne Hjælp, men med nedadgaaende Tendens. Hjælpens Størrelse blev sat ret betydeligt ned, og der blev sat en fast, ensartet Takst. Vi forlangte, at Udgifterne skulde reduceres, fordi der den Gang allerede var begyndt et Pristald, og fordi vi mente, at selv med et mindre Tilskud vilde Aldersrentenyderne være mindst lige saa godt farne som med